

Hans Vergoed (2020)

Mijn eerste kennismaking met het bridgespel was aan de eetkamertafel van mijn ouders. We schrijven eind vijftiger jaren, er was (althans bij ons) nog geen TV, en spelletjes spelen was een vrijwel dagelijks terugkerende gebeurtenis. Op gezette tijden kwamen kennissen en vrienden van mijn ouders 's avonds langs om een kaartspel te beoefenen dat bridge bleek te heten. Geïnteresseerd volgde ik voor het slapen gaan de gebeurtenissen en van lieverlee begon ik er wat van te begrijpen.

Schaken (geleerd van mijn opa) was voor mij echter interessanter en toen ik bij mijn entree op het Gymnasium Haganum in een simultaan de sterkste speler van de school wist te verslaan werd er snel een plaats voor mij in een van de competitieteam van Chaturanga ingeruimd.

Bridge werd belangrijker toen mijn vader in 1962 plotseling overleed en mijn moeder naast haar echtgenoot ook haar bridgepartner was verloren. Ik ging met haar rond mijn 14^e 15^e districtswedstrijden zoals de Kurhauscoupe in de derde klasse spelen. In een zaal vol 50 plussers baarde onze combinatie wel enig opzien. Veel herinner ik me niet meer uit deze tijd maar deze situatie ben ik niet vergeten: links opende 1♥ (4+) en rechts kwam in 3SA terecht waartegen ik met mijn hartenbezit van AHV109 mocht uitkomen (paren). Met knikkende knietjes koos ik voor ♥10, Bxxx in dummy, en na rijp beraad besloot de leider tot een kleintje, jippie!!

Inmiddels tenniste ik al een aantal jaren op de METS in Scheveningen en vond daar een bridgepartner van mijn eigen leeftijd, Pierre van Weezenbeek. Zijn ouders waren enthousiaste clubspelers en wij oefenden geregeld met ze. Op ons 18e werden we lid van Belgisch Park, de club van zijn ouders die op donderdag avond speelde in Duinwijk aan de van Alkemadelaan. Ook hier bleef onze komst niet onopgemerkt: daar het jeugdbridge in Nederland nog in de kinderschoenen stond vonden de sterkste spelers van de club (mams Boutelje o.a.) het leuk om met ons te oefenen en langzamerhand gingen we beter spelen. We gingen ook meedoen aan de Nationale Jeugdkampioenschappen paren en behaalden daar dusdanige resultaten dat we in 1970 werden uitverkozen om Nederland te vertegenwoordigen in een interland tegen Groot Brittannie op het eiland Man.

Onder de captaincy van coryfee Herman Filarski werden we daar overklast door de Engelsen zodat het duidelijk was dat er nog een hoop werk aan de winkel was. De ervaring van internationaal spelen had echter diepe indruk op me gemaakt en zou in mijn hele bridgecarrière tot de dag van vandaag de drijfveer zijn om zoveel tijd en energie in bridge te steken.

Inmiddels waren Pierre en ik lid geworden van HOC in den Haag, een beduidend sterkere club dan Belgisch Park en gingen ook Districts viertallen competitie spelen. Daar ontmoetten we Jos en Koos van Kan en met hen wonnen we het Jeugd (ging nog tot 30 jaar in die tijd) Viertallenkampioenschap van Nederland. Taaie opponente bij de jeugd in die tijd was Bep Vriend uit Andijk, die toen met haar broer speelde.

Inmiddels was het lezen van bridgeboeken voor mij dagelijkse kost geworden. En dat ik kennelijk de aanleg had om het gelezene ook in de praktijk te brengen bleef binnen HOC ook niet onopgemerkt. Toen ik dan ook gevraagd werd door Wim den Tonkelaar om met hem en Jos en Koos van Kan in het eerste van HOC te gaan spelen hoefde ik daar niet lang over na te denken en was het opzeggen van het eerste partnership in mijn leven (met Pierre van Weezenbeek dus) een feit.

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

Na het winnen van de Hoofdklasse in den Haag en de vervolgwedstrijden promoveerden we naar de Eerste Divisie, wat in die tijd kon betekenen een uitwedstrijd in Maastricht op zaterdagmiddag voor 32 spelletjes. Toen ik voor mijn scheikunde studie een maand naar Karlsruhe moest en een Centraal Weekend van vier wedstrijden in die periode viel betaalde HOC mijn treinreis (!) zodat ik maandag om 04.00 weer in Karlsruhe terug was.

Inmiddels waren Wim den Tonkelaar en ik gevraagd lid van het (in die tijd) zeer prestigieuze Het Buitenhof te worden. Dat kon inderdaad uitsluitend op invitatie. De club had drie teams in de Meesterklasse en alle coryfeeën (Piet Boender, Bobby Blitzblum, Ton Rijke, Leo Oudshoorn etc etc) waren op de donderdagse clubavond op het Noordeinde vrijwel altijd aanwezig. Er werd uitsluitend viertallen gespeeld in wisselende combinaties met in alle wedstrijden dezelfde spellen. Het hoogtepunt van de avond was voor mij altijd the aftermath: na het spelen verzamelde een ieder zich rond de bar en heftige discussies over de meest saillante spellen van de avond barstten dan los. Zeer leerzaam.

Na enige tijd werd ik gevraagd door Wim Nije te gaan samenspelen en zo eindigde mijn tweede partnership. Wim was een uitstekend theoreticus die met name mijn bieden sterk heeft verbeterd. Ton Rijke had op het Noordeinde ook een oefenclub voor talentvolle jeugd, waar met name af- en tegenspel op een hoger peil werden gebracht. In de jeugd had ik een nieuwe partner gevonden in Rob Kaas. Wij kwalificeerden ons voor het jeugdteam met deelname aan de EK in Kopenhagen in '74 tot gevolg. We werden vijfde.

Mijn debuut in de Meesterklasse maakte ik op invitatie: Blitzblum-Boender speelden samen in de MK paren en door Piets kwakkelende gezondheid was er wel eens een invaller nodig, ik dus. Ook in de viertallen, waar Wim en ik in de Eerste Divisie speelden, werd ik nu met enige regelmaat gevraagd in de MK in te vallen, zo speelde ik ook met Boender en Rijke.

Piet Boender vroeg mij zelfs om in 1974 de selectiewedstrijden voor het nationale team met hem te spelen, wat ik natuurlijk fantastisch en eervol vond. Ter voorbereiding speelden we wat tournooien zoals het in die tijd zeer populaire viertallentournooi in Hoensbroek. Ik herinner me nog een spel waarin ik 6SA moest afspelen dat draaide om het vinden van ♠V. Na zorgvuldig alle andere kleuren getest te hebben kon ik uittellen dat links vier schoppens bezat en rechts twee. De kans dat de Vrouw links zat was dus twee keer zo groot en vol vertrouwen sneed ik dan ook over links om de slag aan Vrouw tweede te verliezen. Luid tierend beklagde ik me over zoveel onrecht. De reactie van "dikke Piet" was veelzeggend: hinnikend van het lachen zag hij mijn gekerm aan..

De selectiewedstrijden werden dat jaar op Butler basis met 24 paren gespeeld verdeeld over 6 woensdagavonden in de oude Remise in Utrecht. Ik haalde Piet altijd op in de Zoutmanstraat waar hij woonde en met enige moeite wist ie zich dan in mijn 2CV tje te wurmen. Het liep goed: na 8 ronden stonden we bovenaan. De derde avond begon voorspoedig: een goede ronde tegen Rebattu-Sint. Toen het sein voor wisselen werd gegeven gebeurde er echter iets dramatisch: bij het opstaan zakte Piet in elkaar, werd helemaal blauw en verloor het bewustzijn. Paniek. Gelukkig waren er twee artsen onder de deelnemers die uit alle macht probeerden Piet te reanimeren hetgeen bemoeilijkt werd door de weer (te) copieuze maaltijd die hij voor ons vertrek nog had genuttigd. Het duurde geruime tijd voor de ambulance arriveerde en Piet naar het AZU werd vervoerd. Het spreekt vanzelf dat er grote verslagenheid heerste en de wedstrijd werd stopgezet. Met Wim Nije en Cas de Haan, goede vrienden van Piet, ging ik naar het ziekenhuis waar we om onduidelijke redenen buiten in de vrieskou moesten wachten. Iets na middernacht kwam de onheilstijding: Piet was overleden... Een enorme schok en het beeld van deze dramatische gebeurtenis heeft me toen wel een tijdje uit de slaap gehouden... De Selectiewedstrijden werden een week later hervat, ik speelde verder met Rob Kaas, maar zonder veel succes.

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

Inmiddels won bridge met name onder studenten snel aan populariteit, met name op Uilenstede in Amstelveen was heel veel talent. Naast Rob Kaas waren Anton Maas, Andre Mulder, Paul Felten en Chris Niemeijer de bekendste namen. Omdat het Haagse Studiecentrum geen Meesterklasse team uit de eigen leden kon samenstellen werd Paul Felten benaderd met de vraag of hij met drie van zijn kornuiten een team wilde vormen. Zo kwam mijn transfer van het Buitenhof naar Studiecentrum tot stand: Felten-Kaas en Jacobs-Vergoed vormden het team en tot verrassing van eenieder werden we in dat seizoen '75-76 landskampioen. Niet in het minst was dit te danken aan het Nieuw Amstelveens biedsysteem dat op Uilenstede was ontwikkeld en waarvan de 10-12 SA in eerste en tweede hand niet kwetsbaar een in die tijd revolutionair nieuwtje was dat heel veel punten opbracht: scores van +960 voor 1SA xx +2 en -250 voor 1SA -5 tegen 630 aan de andere kant vormden geen uitzondering.

De selectiewedstrijden in 1976 voor de Olympiade in Monte Carlo werden op viertallenbasis gehouden. Tot mijn verrassing werd ik samen met Paul Felten gevraagd een team te vormen met de internationals Vito Bisht en Carol van Oppen. Toen wij in de finale het team Kreijns-van Besouw en Rebattu-Sint klopten was mijn debuut in het Nederlands team een feit.

Ondanks het zeer matige eindresultaat (we werden iets van 23e..) werd het toch een memorabel tournooi. Ik herinner me de volgende situatie tegen het fameuze Zwitserse paar Besse-Berlusconi: na een kwetsbare 1♣ opening volgde Felten 1SA. Dit was de zgn Gardener SA, een zwak spel met 1 hoge kleur, waarnaar ik met 2♣ kon vragen. Die kans kreeg ik niet want de sluwe Besse knalde ineens 3SA. Ik mocht voor de uitkomst kiezen tussen Vx van schoppen en VB sec van harten. Na rijp beraad koos ik voor ♥V, in de roos! Felten had 9xxxxx van harten met klaveren en ruiten Aas, 3 down met 4 schoppen en 5 klaveren op tafel.

In de wedstrijd tegen Marokko ook een bijzonder moment: Felten opende 3♣ en met een mooie hand en goede klaverfit legde ik in 6♣ aan. Toen ik na de uitkomst mijn dummy neerlegde siste Felten in het Nederlands "We spelen Verdi, lul!". Shit, glad vergeten, 3♣ was transfer voor ruiten.... Gelukkig niet gedoubleerd dacht ik met m'n singleton ruiten, maar toen even later de rookwolken waren opgetrokken schreven we 920! Felten bleek naast A10xxxxx van ruiten ook 9xxx van klaveren te hebben en het contract liep probleemloos binnen. Het spel werd aan 68 tafels gespeeld en twee keer werd er 6♣ bereikt: toevalligerwijze beide keren in de wedstrijd Nederland-Marokko. Aan de andere tafel speelden Kreijns-van Besouw (ons 3e paar) tegen Bob Slavenburg, die enkele jaren daarvoor Nederland ivm belastingperikelen had verlaten en zich in Marokko had gevestigd. Bob had het spel met 3♦ geopend waarna het bieden ging: pas pas doublet pas 4♠ pas pas. Bob liet zich niet wegdrücken en 'vond' een 5♣ bod op 9xxx, door zijn partner verhoogd tot 6 en geen score....

Bob Slavenburg. Ik had natuurlijk veel over hem gehoord maar nog nooit ontmoet. Toen hij hoorde dat ik een niet onverdienstelijke tennisser was werd er de volgende dag om 08.00 op de deur van ons appartement gebonsd, Bob. "Opstaan slampamper!" was zijn vrolijke begroeting, "We gaan tennissen.". Op weg naar de Monte Carlo Country Club, bekend van het jaarlijkse ATP tournooi, passeerden wat wederzijdse bekenden uit de tenniswereld de revue. "Aardige kerel" zei Bob over een van hen, "alleen zo jammer dat ie altijd zo scheldt op de baan. Daar heb ik zo de pest aan.. ". Op het park aangekomen werden we tegengehouden want members only natuurlijk. "Hotel de Paris" riep Bob, de functionaris wegduwend, want bij een verblijf in het duurste hotel van Monte Carlo was kennelijk een entree op het tennispark inbegrepen. Bob struinde linea recta door naar het Centre Court van het op dat tijdstip verder uitgestorven park. "Even inslaan en dan een paar setjes" was zijn commando en dat gebeurde. Tot mijn verrassing en in tegenspraak met zijn verhalen kon Bob er niet zoveel van en toen het na een minuut of 10 4-0 voor mij stond begon Bob te schelden en te tieren. "Waar zijn gvd de ballenjongens, dit is toch geen spelen hier" en "Wat een vuile zwijnbal" als ie weer hijgend en puffend een dropshot niet had weten te halen. Inmiddels had Hans Kreijns met ontbloot

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

bovenlijf in de stralende zon op de tribune plaatsgenomen en genoot zichtbaar van het gebodene. Na 6-0, 6-0, 6-1 was de voorstelling afgelopen en was het duidelijk dat er geen revanche match zou volgen...

Toen ik de volgende ochtend wakker werd had ik een stekende pijn in mijn linkerpols. Gelukkig was er een tournoiarts, Wim Oudshoorn, die ik, eveneens verblijvend in Hotel de Paris, consulteerde. Hij gaf mij een pijnstillertje en bezwoer dat ik er niet suf van zou worden want we moesten aantreden tegen Japan. Toen de wedstrijd vorderde voelde ik me steeds beroerder worden. De pijn was een stuk minder maar ik was draaierig, misselijk etc, kortom zat als een dronken zeeman aan tafel en de 18-2 nederlaag kwam dan ook grotendeels op mijn conto. Ik was net met mijn studie farmacie begonnen en kende de naam Dolviran niet. Toen ik het later natrok zag ik tot mijn afgrijzen dat 1 van de bestanddelen Fenobarbital was, een middel om zelfs een olifant te kalmeren. Vandaar het wantrouwen onder apothekers tegen apotheek houdende huisartsen

Tsja, mijn studie farmacie, ook die had zijn wortels in het bridge... Toen ik in mijn Buitenhof tijd na een tournoi met een aantal mensen een hapje ging eten kwam ik naast Henk Kastein te zitten, een geroutineerde (robber) speler, maar geen topspeler. Ik wist dat hij apotheker was en we raakten aan de praat. Op zijn vraag wat ik naast het bridge zoal uitvoerde was het antwoord dat ik zo'n 9 1/2 jaar scheikunde studeerde in Leiden en een bijvak van 1/2 jaar verwijderd was van mijn doctoraal maar geen idee had wat ik erna zou gaan doen gezien het op dat moment grote aantal werkloze chemici. Hij vertelde dat hij net in Delft zijn apotheek uit de ontvolgende binnenstad had verplaatst naar een buitenwijk in opbouw, toevallig Buitenhof geheten. Al pratende (wij) en sherry drinkend (hij) werden we steeds amicaler en stelde hij mij met de woorden: "Dan laat je die meiden lekker werken en dan kan jij tennissen en bridgen" voor om farmacie te gaan studeren en dan zijn apotheek over te nemen, hij was immers 60 en als ik na de geschatte 5-6 jaar mijn apothekersdiploma had kon hij stoppen. Ik deed dit in eerste instantie af als borrelpraat maar toen hij mij een paar dagen later belde en zijn voorstel herhaalde ging ik er serieus over nadenken en besloot de stap te wagen, een van de beste beslissingen in mijn leven...

In deze zelfde tijd (2e helft zeventiger jaren) startte ik in de wintermaanden op de METS met maandelijkse bridgedrives op zaterdagavond. Na een wat aarzelende start bleek dit een groot aantal jaren een succes. Niet zelden speelden we in 4 groepen van 8 paren, stevast A, B, C1 en C2 genoemd, omdat niemand in de D lijn wenste te spelen. Dat ik dit op deze plaats memoreer heeft simpelweg de reden dat ik denk dat op deze avonden het idee heeft postgevat bij een aantal deelnemers om een bridgeclub op te richten waarbij het gezelligheidsaspect de boventoon zou moeten voeren. Wijlen Lex Michael, Jacq en Liesbeth Rijnties, Barbara, Hetta, Marja, Nanette, Dorien, Leonie, Hein, Henk, Rene K en W waren vrijwel altijd van de partij en dankzij een aantal van hen zijn wij tot de dag van vandaag lid van Switch.

Na het teleurstellende resultaat in Monte Carlo stopte ik met spelen met Felten. Hans Kreijns, die in 1966 met Bob Slavenburg wereldkampioen paren was geworden, vroeg mij samen te gaan spelen. Uiteindelijk bleek dit het meest succesvolle partnership uit mijn loopbaan te worden met als hoogtepunt de bronzen medaille die wij samen met Maas-Zwaan en van Oppen-Mulder in 1980 bij de Olympiade in Valkenburg behaalden. Daarnaast speelden we nog de EK's van Wiesbaden (4e in 1983 met Maas-Roosnek en Sint-Rebattu) en Brighton (9e in 1987 met Leufkens-Westra en Tammens-Kirchhoff), wat ook het laatste tournoi was dat we samen speelden. Op nationaal niveau deden we het goed met 3 x kampioen viertallen en 2 x paren. Een onvergetelijke belevenis was het Havenstedentournoi in Shanghai in 1981. Bridge was in China tijdens de Culturele Revolutie (1966-1976) verboden geweest omdat het als een kapitalistisch spel werd gezien. Maar toen Deng Xiaoping, die een geoeft speler was, aan de macht kwam werd bridge weer toegestaan en was het genoemde Havenstedentournoi het eerste internationale tournoi ooit op Chinese bodem. Er werden 20 teams uitgenodigd en omdat Rotterdam en Shanghai zustersteden waren kreeg ook de gemeente Rotterdam

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

een invitatie. En zo togen Hans en ik met Polle-de Vrij naar China, waar we voortdurend van de ene verbazing in de andere vielen. De opening van het toernooi vond plaats om half 8 's ochtends met een ontbijt. Er werd gespeeld in 2 groepen van 10 met 9 rondes van 24 spellen. In onze groep wisten we af te rekenen met de professionals uit New York zodat we ons voor de finale plaatsten tegen Tokio. Of het aanvangstijdstip van 07.30 er iets mee te maken had laat ik in het midden, maar we verloren de finale onnodig.

Een paar anekdotes wil ik u niet onthouden: toen we onze eerste wedstrijd hadden gespeeld, uitgeslagen en nagepraat, besloten we te gaan biljarten in de ruimte die de fraaie speelgelegenheid – die gelegen in een park, zeer exclusief was en onder normale omstandigheden uitsluitend voor buitenlanders en partijkader kon worden bezocht - bood. Na een uurtje of wat gespeeld te hebben besloten we terug te gaan naar de speelzaal om de andere uitslagen te bekijken. We passeerden een kamertje waar tot onze hilarische verbazing de wedstrijd Shanghai-Beijing nog volop aan de gang was! De wedstrijdleiding stond nog dermate in de kinderschoenen dat er geen tijdslimiet bleek te bestaan!

Toen ik de dag voor vertrek een wandelingetje door het park maakte hoorde ik een geluid dat verdacht veel leek op het slaan van tennisballen. Op het geluid afgaand (dat kon ik toen gelukkig nog) zag ik een tennisbaan met een onduidelijke ondergrond waarop een wat oudere Japanner speelde met een Chinees van een jaar of 18, die duidelijk tennisleraar was. Toen ik een tijdje stond te kijken bood de Japanner mij aan zijn plaats in te nemen. Op mijn vraag over de ondergrond was het antwoord: zand! Elk kwartier aangestampt en geharkt. En zo speelde ik op blote voeten en een geleend racket 2 setjes op een zandbaan tegen de volgens de Japanner "Champion of China" en dolf met 2 x 6-4 het onderspit.

Als Zusterstad hadden wij van de organisatie een begeleider toegewezen gekregen, mr Tjoe, die uitstekend Engels sprak en een week lang niet van onze zijde week. Van hem had ik al snel de nickname "Mr Verygood" te pakken, die ik later prima op BBO kon gebruiken. Tjoe had de Ying Yang club nog nooit van binnen gezien en genoot zichtbaar van de ambiance. Ook tijdens het genoemde ontbijt liet hij zich niet onbetuigd: een compleet voetbalteam had zijn honger kunnen stillen met de hoeveelheden die Tjoe koortsachtig naar binnen werkte. In de vrije uren liet hij ons delen van de stad zien die niet verboden waren voor buitenlanders (te armoedig..) en maakten we een boottocht over de Huangpu Jiang rivier en voerden we boeiende gesprekken. Ook was hij heel blij met een paar Engelse bridgeboekjes die ik had meegenomen. We vonden het toen we vertrokken toch gepast om hem gezien zijn inspanningen een cadeau te geven en we vonden een Polaroid camera die we hadden gekocht in een winkel waar uitsluitend met dollars betaald kon worden een leuk aandenken. Toen Tjoe het pakje had geopend stamelde hij: "No, no it's too big this gift, too big, I can't accept.". We hadden ons natuurlijk niet gerealiseerd dat hij de betreffende winkel nooit binnen zou mogen en derhalve de camera bij gebrek aan fotorolletje niet zou kunnen gebruiken. Dus gaf hij terneergeslagen de camera van 50 dollar terug. Maar toen Henk de Vrij zijn adres op een papiertje schreef om te kunnen corresponderen klaarde zijn gezicht op: "Yes, that's what I like as a memory, we change pencils!". De daad bij het woord voegend overhandigde hij Henk zijn blauwe Bic ballpoint en pakte die van Henk. Het gezicht van Henk toen hij zijn Parker pen van 250 dollar in Chinese handen zag overgaan zal ik nooit vergeten...

Omdat Kreijns als Rotterdammer in hart en nieren altijd competitie voor Bridgekring '35 speelde verkaste ik in '78 van Studiecentrum daarheen. Het leukste jaar, al werden we geen kampioen, was het seizoen '80-'81, waarbij ons nevenpaar werd gevormd door Tjerk Sjoerds en .. Bob Slavenburg, die zijn geschil met de Belastingdienst had bijgelegd en weer in Nederland woonachtig was. Bob bleek, in tegenstelling tot Hans Kreijns, die met de gevleugelde opmerking "Dit spel komt nooit meer terug." het analyseren van interessante spellen aan anderen overliet, wel een bevlogen analyticus zodat wij na elke wedstrijd geruime tijd samen de spellen bespraken een, gezien Bobs unieke benadering van

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

het spel, voor mij uiterst boeiende periode. Tot samenspelen met Bob kwam het echter nooit: hij kwakkelde al geruime tijd met zijn gezondheid en overleed in 1981.

Niet alleen voor mij was de periode 1978-'87 heel belangrijk. Bridge zelf kon zich in die tijd nl verheugen op een media belangstelling die heden ten dage volkomen onwerkelijk lijkt. Niet alleen hadden alle zichzelf respecterende kranten een wekelijkse bridgerubriek (Herman Filarski in de Telegraaf en de Haagsche Courant, Carol van Oppen in het AD, Andre Boekhorst in de Volkskrant, etc etc), ook verslagen van kampioenschappen en grote tournooien waren met regelmaat op de sportpagina's te vinden. Dit laatste ontbrak echter in mijn lijfblad, de Haagsche. Toen ik dit een aantal malen bij Albert Ildens, secretaris van de hoofdredactie en zelf een enthousiast bridger, had aangekaart, werd er een gesprek gearrangeerd met de hoofdredacteur waarbij ook Filarski aanwezig was. Er werd afgesproken dat ook de Haagsche Courant verslag ging doen van actuele bridgezaken en, omdat dat voor Herman wat teveel werd, dat ik dat op mij zou gaan nemen terwijl Herman de wekelijkse rubriek zou blijven verzorgen. Toen Herman in april 1982 op 70 jarige leeftijd plotseling overleed lag het voor de hand dat ik ook de rubriek zou overnemen wat ik ruim 15 jaar met veel plezier heb gedaan. Een grappige bijkomstigheid van dit contact met de Haagsche was dat ik, toen ze om een tennisverslaggever verlegen zaten, enige keren Roland Garros en Wimbledon voor ze gedaan heb, zodat een jongensdroom: sportjournalist worden, toch een beetje was uitgekomen.

De belangstelling voor bridge in die tijd bleef niet tot de dagbladen beperkt. Ook de radio toonde interesse, niet in het minst te danken aan het lobbywerk van Brabander Piet Fortuin. Zo mocht ik na het tournooi in Shanghai thuis Sierd de Vos ontvangen voor een interview en ook rond de Olympiade in Valkenburg was er veel belangstelling van diverse sportprogramma's. Helaas bleef de belangstelling van de TV beperkt tot het uitzenden van bridgecursussen voor beginners, een, mede door het plotseling overlijden van Fortuin, gemiste kans.

Verder stond de professionalisering van bridge nog in de kinderschoenen. Er waren bij tournooien wel geldprijzen maar dat was bepaald geen vetpot. De NBB kon met behulp van sponsor Volmac een eerste stap in die richting zetten met het in 1978 aantrekken van Benito Garozzo, veelvoudig wereldkampioen, als bondscoach. Een bevlogen man met uitgesproken meningen; "Fourth best, the worst I've ever seen " en "Defense against Multi very tough..". Oorspronkelijk werden alleen 'jeugd' spelers voor de training uitgenodigd en zo speelde ik daar met Anton Maas. Omdat Hans Kreijns en ik in ons eerste jaar samen uit de MK paren degradeerden werden we niet uitgezonden naar de WK paren, in 1978 in New Orleans. Dankzij de Garozzo training konden Anton en ik wel gaan. We misten helaas de finale op 0,002%.... Een frappante gebeurtenis daar was dat de 4e en laatste zitting van het mixed pairs kampioenschap dat ik met Ellen van Aerssen speelde, van zondagmiddag naar zondagavond werd verplaatst dankzij een krachtige, voornamelijk Nederlandse lobby, omdat de WK voetbalfinale tegen Argentinië die middag gespeeld werd. Deze werd in de USA niet op de reguliere TV kanalen uitgezonden zodat we uiteindelijk met zo'n 50 Nederlanders in een lokaal sportpaleis, omringd door een paar duizend gillende Argentijnen, de wedstrijd op een groot scherm live konden zien. Het resultaat van de wedstrijd weerspiegelde zich helaas in de avondzitting: van een prachtige 15e plaats zakten we naar 68.....

Volmac faciliteerde in die tijd ook deelname aan buitenlandse tournooien. Zo speelden Hans en ik met Maas-Zwaan in mei '80 het prestigieuze viertallentournooi in Rome, dat we overtuigend wonnen en, daar Volmac het prijzengeld verdubbelde, was de opbrengst dermate prettig dat ik hiervan mijn afstudeerfeest voor 250 man op de METS kon betalen.

Dat in die tijd de prijzengelden in het buitenland aanmerkelijk hoger waren dan bij ons was duidelijk. De kroon spande het tournooi in Abu Dhabi eind '79 waar de eerste prijs van het parentournooi liefst 100.000 dirham, zo'n 30.000 euro bedroeg. Ook hier verzorgde Volmac onze deelname: Anton en ik en van Oppen-Mulder brachten een weekje in een 5 sterren hotel in de woestijn door. In de viertallen

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

stuitten we voor het eerst op een viertal Pakistani, gekleed in lange witte gewaden, waarvan een van de spelers de op dat moment nog onbekende Zia Mahmood bleek te zijn. Voor het parentournooi bleek de complete wereldtop op het voor bridgebegrippen in die tijd ongekende bedrag van de eerste prijs te zijn afgekomen. Belladonna-Garozzo, Hamman-Wolff, Chemla-Mari, iedereen was er. Het toernooi kende drie stadia: van 240 paren naar 120 en van 120 naar 36 voor de finale. In een volslagen chaos ging die finale waar beide Nederlandse paren zich voor geplaatst hadden van start. Er was geen indeling: iedereen kon gaan zitten waar die wilde zodat een ware stoelendans ontstond. Uiteindelijk wonnen Belladonna-Garozzo, die ik voor aanvang drie keer van tafel zag wisselen van NZ naar OW en weer terug, om maar in het gunstigste lijntje terecht te komen. Er waren vijf geldprijzen, Anton en ik werden 6e en werden verblijd met een draagbare kleuren TV, best wel bijzonder in die tijd. Ondanks dat we een officiële brief hadden van de Abu Dhabi Bridge Federation dat we deze TV als prijs hadden gewonnen waren we er niet gerust op dat de douane hier genoeg mee zou nemen. Toen we echter zondagmorgen om half 8 op een uitgestorven Schiphol aankwamen besloten we toch de groene zone te nemen. Toen ik met mijn kar net bij de schuifdeuren was hoorde ik een stem: "Hee, stop!" roepen maar ik was erdoor. Anton die achter mij liep was echter de pineut. Brief of geen brief: 200 gulden invoerrechten betalen of de TV achterlaten. Anton koos knarsetandend voor het eerste...

Na het overlijden van Bob Slavenburg was er voor Hans en mij geen geschikt nevenpaar meer voorhanden op de Bridgekring en keerden we terug naar Studiecentrum waar we met Maas-Roosnek kampioen werden en ook de selectiewedstrijden voor de EK in Wiesbaden wonnen. Ons partnership kwam na die EK een tijd tot stilstand omdat Hans bondscoach van de vrouwen werd en dus geen kampioenschappen meer kon spelen. In de competitie ging ik met Eddie Roosnek spelen.

Inmiddels was de sponsoring door Volmac gestopt, maar door toedoen van Carol van Oppen werd in 1985 softwarebedrijf CPP bereid gevonden gedurende drie jaar een team te sponsoren. Na lang wikken en wegen ging het team bestaan uit Maas-Schippers, Mulder-Rebattu en van Oppen-Vergoed. CPP verwierf van de NBB een MK plaats en we werden in '85 kampioen. We wonnen het viertallentournooi in Juan les Pins maar verder vielen de resultaten tegen, met name het partnership tussen van Oppen en mij verliep moeizaam. Gevolg van een en ander was dat er een tweede team werd geformeerd en er wat herschikt werd in de partnerships. Ik ging weer met Kreijns spelen die inmiddels bondscoach af was en Leufkens-Westra en Kirchhoff-Tammens kwamen erbij. Met deze paren wonnen we de selectie voor de EK in Brighton, waar het resultaat een deceptie was. Hans Kreijns werd een dagje ouder en had de tweede week van dit loodzware toernooi zichtbaar moeite met zijn concentratie. Dat was dan ook de reden dat we begin '88 na nog het eerste Statenbank toernooi in hotel Des Indes gespeeld te hebben ons partnership beëindigden.

Omdat ook Eric Kirchhoff en Kees Tammens uit elkaar waren ging ik in '88 met Kees Tammens spelen en verkaste naar het Amsterdamse HOK. Hier wonnen we met Mulder-vd Brom nog twee keer de MK viertallen en wonnen met Leufkens-Westra de selectie voor de EK in Killarney in '91. Mulder-vd Brom completeerden het team. Vanaf het begin deden we mee om de medailles maar twee zware nederlagen in de slotronden tegen concurrenten Polen en Noorwegen deed ons uiteindelijk op de zesde plaats belanden.

Inmiddels had zakenman Hans Melchers zich gemeld bij de NBB als sponsor voor de nationale teams. Er werd weer een buitenlandse bondscoach, de Canadees Eric Kokish, aangetrokken en van de spelers werd verwacht dat ze veel meer tijd zouden vrijmaken om te trainen. Dit was voor mij met mijn werk een brug te ver. Een van de redenen dat ik in augustus '91 besloot te stoppen met topbridge.

Voorgoed zo leek het tot ik eind 2017 door Frans ten Brink werd gevraagd om voor hem in te vallen in de selectiewedstrijden voor het Seniorensteam voor de EK 2018 in Oostende. Ik speelde met Hans de Vrind en met als nevenpaar vd Hoek-Hofland wonnen we zowaar als 5 mans team de selectie. Ik moest voor de EK dus een partner zoeken, voor het eerst in 27 jaar. De keuze viel op Rotterdammer Willem

Verhalen van Switch leden over hun bridge carrière (A-Z)

van Eijk, die echter in Frankrijk woonde wat het oefenen niet bepaald eenvoudig maakte. Niettemin wisten we in Oostende 7e te worden met kwalificatie voor de WK in Wuhan, China tot gevolg. Met van Eijk stopte ik en vond mijn oude teamgenoot Andre Mulder bereid het team te completeren. Helaas woonde Andre in Hongarije wat de training opnieuw compliceerde. Toch hadden we succes in Wuhan: we plaatsten ons voor de knock out en wisten in de kwartfinale USA, bestaande uit louter professionals over 96 spellen met meer dan 30 imps te verslaan. Ook de halve finale tegen Engeland begon prima: na de eerste dag van 48 spellen 35 imps voor. De eerste zitting van de tweede dag was echter de meest catastrofale die ik in mijn hele bridgeloopbaan heb meegemaakt: 8-87. Bij ons was het niet geweldig, de Engelsen speelden prima en hadden ook een paar keer het geluk aan hun zijde. Aan de andere tafel waren vd Hoek-Hofland, die het hele toernooi boven verwachting hadden gepresteerd, echter volledig door het ijs gezakt. Deze knock down had echter meer impact dan alleen de 79 verloren imps. Immers, 44 achter met 32 spellen te gaan was bepaald niet onoverbrugbaar. Echter, de spirit bleek uit het team verdwenen, men voelde zich niet lekker met als gevolg dat niet alleen de halve finale verloren ging maar ook de strijd om het brons tegen het bepaald niet indrukwekkende India. Ook Mulder meldde zich af voor de laatste 2 zittingen zodat ik in de ramazaal lijdzaam moest toekijken hoe een voorsprong in de laatste 16 spellen volledig verdampte. Een teleurstellend slot van een verder fantastisch toernooi. Het spelen van internationaal bridge was altijd mijn drijfveer geweest en dat gevoel was na twee kampioenschappen weer helemaal terug. Gezien de afloop zag ik een hernieuwd senioren optreden niet zo zitten maar de recent ingevoerde 4e loot aan de EK stam bood misschien uitkomst: naast de Open-, Vrouwen- en Senioren EK was er nu ook een EK Mixed. Ik zou met Yael de selectiewedstrijden kunnen spelen en wellicht konden we ons kwalificeren. En zo geschiedde: met Renee Verdegaal en Mark Thiele uit Leiden wonnen we in januari de selectie en plaatsten we ons voor de EK op Madeira in juni 2020! De rest is bekend. Het Corona virus dat uitgerekend in Wuhan uitbrak 2 1/2 maand nadat we er waren vertrokken gooide roet in het eten. Voorlopig is het EK 1 jaar uitgesteld, maar garanties...??